

Durmuş Hocaođlu

AB Sevdâsına Neler Oluyor?: V

Yeniçağ, “Analiz”., 06 Haziran 2008, Cuma., s.06
“Analiz” Sıra No: 661; 2008-052; Haziran-02

YENİÇAĞ

NOT: Bu yazıda bulunan, Andrew Finkel'den yapılan iktibasın ikinci ve üçüncü paragrafları, *Yeniçağ*'ın matbû nüshasından çıkarılmıştır — D. H.

Dört yazıdır üst-üste – bu beşincisi oluyor, altıncısı da olacak -, ara vermeden, bilâ fâsıla, Türk kamuoyunun AB'ye olan alâkasının üzerinde duruşum, fikrimce, çok derinlerde yatan fevkalhad mühim bir sebepten dolayı; öyle böyle değil, çok derinlerde ve çok rahatsızlık verici, öylesine ki, ne demek istediğimi tam olarak dile getirdiğimde çok kişiyi aşırı derecede ‘irrité’ edeceğinden hiç şüphe duymuyorum.

Lâkin önce, yine bu “alâka” mes'elesi üzerinde bir nebze daha duralım. Geçtiğimiz Çarşamba, Andrew Finkel, *Le Monde Diplomatique*'in bu ayki sayısında yayınlanan bir yazısında da [“AB'yle Nişan Tazeleme Vakti Geldi”., *Radikal*., 04.06.2008, s.10] aynı husûsa dikkat çekiyor: Türklerin Avrupa Birliği'ne duydukları derin alâkada ciddî bir düşüş gözleniyor:

Geçen yılın sonuna dek ABD merkezli Alman Marshall Fonu ve İtalyan vakfı Compagnia di San Paolo, AB-Türkiye ilişkilerindeki kötüye gidişe ve daha atak bir kamu diplomasisine ihtiyaç duyulduğuna dair uyarılarda bulundu. Türkiye'de AB üyeliğine destek düşüştü. Müzakerelere başlama kararının alındığı Aralık 2004'te yüzde 75'lerde olan destek, yüzde 40'a düştü. AB'nin eski Türkiye büyükelçisi Michael Lake, “Müzakereler gergin bir dönemde. Şoku atlatmak için politik ve kamusal bir fikir birliğine ihtiyaç var” diyor ve yüzde 40'lık onayın bile desteğin yeniden inşası için sağlam bir zemin olduğunu ekliyor.

Bilgi Üniversitesi'nden uluslararası ilişkiler profesörü Soli Özel'e göre, “Avrupa'dan yüz çevirmek, bir kendi kendini koruma mekanizması.” Ekim 2007'de Türkiye'de orta sınıf eğilimlerine dair yapılan bir araştırma sonucunda AB üyeliğine yüzde 57 destek çıktı. Bununla birlikte Boğaziçi Üniversitesi'nden Hakan Yılmaz'a göre, Türkler Avrupa'ya kutuplaşmış Türk siyasetinin merceğinden bakıyor. AB'nin AKP'nin iktidarını pekiştirdiği yönündeki algısı, katı laik seçkinleri dehşete düşürüyor. Sosyal statüde yukarıya çıkıldıkça, Avrupa için destek azalıyor.

Yılmaz Brüksel Türkiye'ye üyelik önerirse, birçok ‘hayır’ oyunun ‘evet’e döneceğini öne sürüyor. Önemli bir husus olarak, ankete katılanların yüzde 85'i dini ve milli değerlerle ‘Avrupalı’ değerler arasında çelişki görmediğini söylüyor.

**

Bu yazımı bugün, aşağıdaki “hâmiş”te zikredilen bir “istenmeyen misâfir” yüzünden tam ortasında kesmek zorunda kalıyorum; bağışlayınız.

*
**

Hâmiş: İki hafta evvel, Giresun Üniversitesi ve Ordu ve Samsun Türk Ocakları’nın dâvetlisi olarak birer konuşma yapmak üzere, bu üç güzel şehrimizi ziyâret ettim; üç gün zarfında hârîka bir Doğu Karadeniz seyahati yaptım, yeni şeyler öğrendim, yeni dostlar edindim ve yorgun, ama, mutlu ve zenginleşmiş olarak hâneye avdet ettim. Ancak, Samsun’daki konuşmamın hitâmında, bir beğefendiden incitici cevaplar aldım da, “olur böyle şeyler” diyerek, üzerinde durmadım. Lâkin, aynı ‘saygıdeğer’ beğefendi, anlaşılan, öfkesini dindirememiş olacak ki, mevzûu, bu Salı günü, Samsun’da yayınlanan *Samsun Ekip Gazetesi*’ndeki köşesine taşıdı. Köşe yazısını birkaç defa ve dikkat ve ihtimamla okudum; hepimiz insanız ve insan demek de “ene” ve “nefs” demektir ve tabiatıyla “ene” olunca “enâniyet”, “nefs” olunca da “nefsâniyet” oluyor; doğrusu yazı, enâniyetime de girân geldi, nefsâniyetime de. Geldi ama, cevap vermemeğe ve tartışmaya girmemeğe karar aldım – en azından şimdilik. Çünkü; ilkin, beğefendinin gerek toplantı salonunda söylediklerinden ve gerekse de köşesinde yazdıklarından, benim anlattığım hiçbirşeyi anlayamamış olduğu anlaşılıştır; o hâlde uğraşmağa değmez. Ama asıl sebep bu değil: Rahmetli annem, bana “kötü çocuklarla konuşma” demişti; O’nun tavsiyesi benim için emir olduğundan bugüne dek hep sadâkat göstermeğe gayret ettim ve şimdi de öyle yapacağım: Bir tıp profesörü olduğumu öğrendiğim ‘saygıdeğer’ beğefendi çok kötü bir çocuk; öyle böyle değil, çok kötü: Ağzı kötü kokuyor; düpedüz bir küfürbaz; yazısının başlığından bile hakaret fişkıyor: “**Beyin Fırtınası mı? Beyin Sulanması mı?**”. Ve böyle başlayan yazı, hakaret ve küfür ile devam edip gidiyor – beni dâvet eden Samsun Türk Ocakları’nı da ihmâl etmeden. Utancım, hicâbım ve hacâletim öfkemi boğuyor; çünkü, bu ‘saygıdeğer’ beğefendi bir Türk, bir Müslüman, bir akademisyen, bir “Türk Ocaklı”, bir Türk Milliyetçisi – öyle iddia ettiğini sanıyorum. Bunun için, cevap vermek istemiyorum. Ayrıca, cevap verirsem, o takdirde muhâtap almış olurum; bu da olmaz. İllâ ki bir cevap verirsem de, belki, hukuk yoluyla olacaktır, doğrudan değil. Ve ayrıca tartışmaya da girmekten imtinâ edeceğim. Zîra, “tartışma” denkler arasında olur, hâlbuki biz “denk” değiliz; değiliz, çünkü, ne yazık ki, bu çirkinlikleri fikir zannederek kâğıda dökmekte herhangi bir beis görmeyen bir kişinin yükselebileceği en üst seviye bile benim inebileceğim en alt seviyenin altında kalacaktır.

Mes’ele budur; vesselâm.

